

MLADO JUTRO

Št. 31.

V Ljubljani, dne 4. avgusta 1940

Leto XL

V BOJU ZA PRAVICO POVEST S SLIKAM

Ko sta bila že precej oddaljena, se je orožnik obrnil in preteče zaklical Bobbyju: »Le čakaj, prijatelj! Ta račun med nama še ni poravnani! Pa če bi moral zavoljo vaju dveh zaposliti vso varnostno oblast Kanade, prav gotovo bosta prišla še v mojo pest!« Ko sta slednjič le odšla, se je Bobby obrnil k svojemu spremljevalcu, ki je bil tako razburjen zaradi obnašanja Črne ga volka, da se je zaradi same jeze tresel, in mu dejal: »Dragi moj, Rdeči jelen, sedaj sva iz samega človek- ljubja zlezla v prav gost močnik. Sko-

ro bi bil pripravljen verjeti, da je Blair sam priskrbel Črnemu volku steklenico žganja; tako je izrabil ugodno priložnost in nama ceneno obesil na vrat vražje sitno zadevo. Po vsem tem, kar se nama je zdajle zgodilo, si kar ne morem predstavljati, kako se je bo- va zdrave kože rešila.« Rdeči jelen, ki se je komaj premagoval, mu je škripa- je z zobmi odvrnil: »Blairu in Črnemu volku ne svetujem, da se prikažeta še kdajkoli pred našimi šotori! Toda zgo- di se naj, kar že mora biti, midva si morava pomagati drug drugemu, do- kler ne doženeva stvari do čistega.«

S krepkim stiskom rok, kakor v po- trdilo volje, da se hočeta oba ravnati po zadnjih rdečkožčevih besedah, sta se prijatelja poslovila in Bobby je od- jezdil k posestvu svojega očeta. Ko je zavil na dvorišče, mu je že pritekel oče nasproti in mu zaskrbljenega obraza zaklical: »Kakšne stvari pa ven- dar počenjaš, dečko?« Bobby mu je brž povedal v kratkih potezah ves potek dogodka, Zamišljeno mu je oče nato dejal: »Kako mi je odleglo, da ni huj- šega. Saj nisem mogel verjeti, kar so mi ljudje že vse pripovedovali. Kakor sam dobro veš, je govorica vedno hi-

trejša kakor resnica in, mesto da bi med potjo omršavila, se vedno bolj napihuje. Kljub temu se mi zdi, da bo zate najbolj prav, če se za nekaj časa umakneš odtod.»

»Tu vzemi nekaj denarja. Do meje na severu ti bo že zadostoval. Od tam se spravi v notranjost Aljaske in počakaj, da se prvo razburjenje, ki ga bo Blair s svojimi ovadbami dvignil, poleže. Tedaj ti bom že sporočil, kako in kaj.« — »Ljubi oče, lepo je to v resnici, da mi toliko zaupaš in da mi

želiš tako pomagati. Toda tvoj predlog ne morem sprejeti. Jaz moram ostati tukaj! Midva oba, Rdeči jelen in jaz morava brezpogojno razkrinkati Blairovo dvolično igro. Seveda nisem proti temu, da se za nekaj časa umaknem odtod, toda skril se bom prav blizu.« Oče je uvidel, da je stališče Bobbyja vendarle pravilnejše, čeprav nevarnejše; prisrčno toda resnih obrazov sta se poslovila in Bobby je naglo odjezdil z dvorišča.

Ran Bosilen:

Čudežna škatlica

Živela je siromašna vdova. Imela je sina-edinca.

Vdova je zbolela. Deček je moral delati, da je prehranil bolno mater.

Nekega večera se je vračal z dela. Spotoma je srečal dva otroka, ki sta pretepala psa.

»Čemu ga pretepata?« je vprašal deček.

»Kaj te briga!« — sta mu odvrnila.

»Dajta ga meni!«

»Kaj nama daš?«

»Kaj hočeta?«

»Daj nama denarja, da si kupiva bonbone!«

Deček jima je dal denar, ki ga je bil zaslužil čez dan, vzel je kužka in šel domov.

»Mama,« — je rekel »vse, kar sem danes zaslužil, sem dal za tegale kužka, ki so ga pretepali — in ničesar nisem prinesel za večerjo.«

»Prav si napravil, sinko« — je dejala mati. »Šaj lahko greva nočoj lačna spat. Poglej ga kako se veseli!«

Nekaj dni kasneje se je deček spet vračal z dela. Gleda: dva otroka trpinčita mačko.

»Dajta mi mačico!« — je rekel deček. »Dovolj sta jo izmučila!«

»Na jol!« — sta rekla hudobna otroka — »toda daj denarja, da si kupiva bozel!«

Deček jima je dal vse, kar je čez dan zaslužil. Vzel je mačico. Ponesel jo je domov.

»Kje si jo dobil?« — je vprašala mati.

»Deček je odvrnil:

»Dva hudobna otroka sta jo trpinčila. Dal sem jima ves denar in vzel mačico.«

»Prav si napravil, sinko!« je dejala mati.

Naslednjega večera je srečal deček otroka, ki je vlačil po ulici žabico.

»Zakaj jo vlačiš?« — je vprašal deček.

»Strašim otroke!«

»Na ti denar, daj mi žabico!«

Deček je dal denar, ki ga je bil zaslužil čez dan in odnesel žabo domov.

»Kje si dobil žabico?« — je vprašala mati.

»Hudoben otrok jo je vlačil po ulici! Dal sem mu ves denar in vzel žabico.«

»Prav si napravil, sinko!«

In spet sta šla lačna spat.

Zjutraj je mati rekla:

»Žaba ne more živeti na suhem. Ko boš šel na delo, jo spusti v reko.«

Deček je vzel žabico. Šel je k reki. Ko pa jo je hotel spustiti v vodo, je žabica izpregovorila:

»Rešil si mi življenje. Hočem te nagraditi. Počakaj na bregu. Prišel bo moj oče — žabji car in ti prinesel čudežno škatlico. Vzemi mu jo iz ust. Ko odpreš škatlico, bo skočil iz nje črni človek. Namah ti bo napravil vse, karkoli si poželiš.«

Deček je izpustil žabico. Čez malo časa se je iz vode prikazala velika žaba s krono na glavi. V ustih je držala dragoceno škatlico.

Deček je vzel škatlico in se vrnil k materi.

Odprl je škatlico. Iz nje je skočil črn človek, se priklonil in rekel:

»Kaj želiš, gospodar?«

Mati se je prestrašila, deček pa je rekel:

»Hočem, da bo mati zdrava in da nama prineseš nekaj za jesti.«

Mati je namah ozdravela, v sobi pa se je prikazala bogato obložena miza. Mati in deček sta se najedla. Nahranila sta tudi kužka in mačko.

Tudi naslednjega dne jima je dragocena škatlica dala jesti.

Mati in sin sta začela živeti srečno.

V tistem času so glasniki razglasili po celem kraljestvu: Kraljeva hči išče mladeniča, s katerim bi se poročila. Vzela bo tistega, ki ji v treh dneh sezida zlat dvorec.

Nihče se ni upal izpolniti želje kraljeve hčerke.

Deček s čudežno škatlico je odšel h kralju in mu rekel:

»Častiti kralj, sezidal bom zlat dvorec!«

»Hej, mladenič, niti najznamenitejši mojstri niso upali poskusiti tega! ker pa že hočeš, poskusi!«

Minil je prvi dan. Minila sta dva. Mladeniču se ni mudilo. Tretjega dne pa je odprl škatlico. Iz nje je skočil črn človek in rekel:

»Kaj zahtevaš, gospodar?«

»Napravi mi zlat dvorec, ki bo lepši od kraljevega!«

Še istega dne je bil dvorec sezidan in mladenič se je oženil s kraljevo hčerko. Na dvor je pripeljal tudi mater kužka in mačkico.

Kmalu je moral kraljev zet na vojno. Škatlico je pustil v dvorcu. Kraljeva hči jo je gledala a ni vedela, kakšna je.

Nekoč je šel mimo dvora prodajalec dragocenih reči. Kraljeva hči ga je poklicala, da bi si nakupila obleke. Ko je prodajalec zagledal škatlico na polici, je rekel:

»Daj mi tistole škatlico, kraljica in dam ti vse, kar imam za prodajo.«

Kraljeva hči mu je dala škatlico. Prodajalec jo je odprl. Črn človek je izskočil in rekel:

»Kaj ukazuješ, gospodar?«

»Prenesi ta dvorec in kraljico na Vilinsko poljano za morjem!«

Kraljev zet se je vrnil iz vojne. Glede: nikjer ni žene, ne dvorca, ne škatlice. Razjokal se je.

Kužek in mačka sta pritekla k njemu. Vprašala sta:

»Čemu jočeš, bratec?«

»Ukradli so mi škatlico.«

»Ne joči! Našli jo bomo!«

In kužek in mačka sta šla iskat škatlico.

Hodita, hodita — prideta do morja. Mačka je zajahala kužka in kužek jo je prenesel čez morje. Ko sta stopila na obalo, sta zagledala zlat dvorec. Spoznala sta ga. Bratov dvorec!«

Kužek je ostal zunaj. Mačka je stopila v dvorec. Splezala je na podstrešje. Začela je loviti miške. Iz luknje jo je pogledala velika miš in vprašala:

»Čemu nas loviš, mačka?«

»Zato, ker je vaš gospodar ukradel bratcu škatlico.«

»A zato? Počakaj! Takoj ti jo pri- nesem. Vsi v dvorcu spijo. Lahko jo bom izmaknila.«

Miš se je smuznila v gospodarjevo spalnico, vzela škatlico in jo dala mački.

Mačka je brž stekla h kužku in zaklicala:

»Brž nazaj, pobratim! škatlica je tu!«

»Daj jo meni!« — je rekel kužek.

»Ne, jaz sem jo našla in jo bom sama nosil!«

»Kdo pa te je prenesel čez morje?«

»To pač ni nič težkega.«

»Bomo videli!«

Prišla sta do morja. Kužek je stopil vstran in rekel:

»Zdaj pa le plavaj!«

»Nikar ne prosi!« je odvrnila mačka. »Bom že plaval!«

In se je spustila v morje. Škatlica pa ji je padla iz ust. Priplaval je velika riba in jo požrla.

Mačka je zlezla na obalo. Ni upala pogledati kužka.

»Vidiš, kaj se je zgodilo! Izgubila sva škatlico. Bratec bo jokal do smrti.«

Mačka je zajokala. Tudi kužek je zajokal.

Tri dni sta hodila ob morju. Hodila in javkala. Četrtega dne sta zagledala na bregu ribja črevesa. Rekla sta si, da bosta zajtrkovala. A kaj vidita? — Iz razparanega trebuha ribe je molela dragocena škatlica.

Mačka je takoj vedela, kaj se je bilo zgodilo.

»Spet sva imela srečo, pobratim!« je rekla. »Ribič je ulovil ribo, ki je požrla škatlico, jo razparal in pustil tu njeno črevesje. Vzemi škatljico in brž k bratcu!«

Kužek je pobral škatlico. Mačka ga je zajahala. Preplavalta sta morje. Odšla sta k bratcu.

Bratec je vzel škatlico. Odprl jo je. Iz nje je skočil črni in rekel:

»Kaj hočeš, gospodar?«

»Naj pride takoj sem dvorec, moja žena in tat!«

Naenkrat je bilo vse troje pred njim.

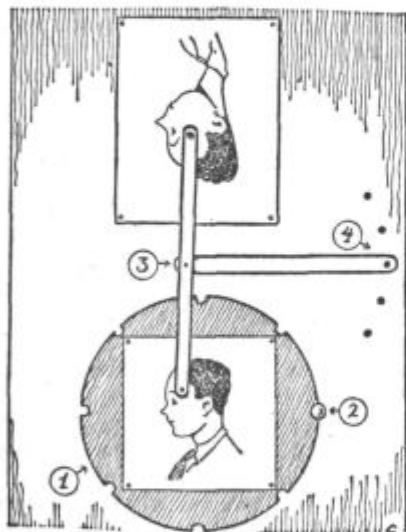
Tat je prejel zaslužen kaznen. Mladenič, njegova mati in kraljeva hči pa so spet živeli veselo in srečno. Po zlatem dvorcu pa sta se sprehajala kakor dva dvorjana kužek in mačka.

Naprava za risanje karikatur

Naprava, ki vam jo bomo opisali in katere sliko prinašamo, vam bo omogočila narisati odlične karikature, pri čemer vam bo tudi fotografija s pridom služila kot predloga.

Napravo si izdelate takole:

V okroglo leseno ploščo vrezete na robu osem zarez. To okroglo ploščo pritrdite na večjo leseno ploščo tako, da jo lahko vrtite okoli klina, ki ste ga

zabili v sredo plošče. Na to kroglo ploščo pripnete sliko, ki jo hočete prerisati. Lesen klin (glej sliko št. 2) drži ploščo trdno. Ta klin ste vtaknili v zarezo na robu in v luknjo, ki ste jo v ta namen izvrtali na spodnji plošči. Dve gladki leseni letvi, katerih ena je nekoliko daljša od druge, sestavite, kakor vam kaže slika. Na enem koncu daljše letve je lesen klinček ali pa žebelj, na drugem pa izvrtana luknja, v katero lahko stisnete konico svinčnika. Natančno v sredino letve (števil. 3) izvrtate majhno luknjo in tu spnete obe letvi z

vozlji na obeh straneh. Na drugem koncu druge letve je spet žebelj ali kovinski klinček, ki vam služi kot vrtišče vse risalne naprave. S tem da (glej št. 4) napravite pet do šest lukenj, v katere lahko vtikate klinček, morete po želji prelagati vrtišče.

Ko je to napravljeno, napnete nasproti okrogle plošče kos papirja tako, da se svinčnik, vtaknjen v luknjico dotika njegove površine, če vlečete s klinčkom po sliki na okrogli plošči. Pri tem se vam bo sama ob sebi narisala smešna slika in s tem da prelagate vrtišče ali pa pritrdite vrtilno ploščo ob drugi luknji, lahko sliko poljubno spreminjate.

Velikost aparata, merila njegovih sestavnih delov, vse to je prepuščeno vaši preudarnosti, pa tudi količini lesnega materiala, ki vam je na razpolago.

Postojnski:

Slovenska vas

V zelenja venec so zajete hiše,
krog njih se polja stezajo v širjavo,
gorá vrhovi pno se više, više,
potoček čist napaja vso dobrovo.

Domov teh skromnih okna okrašena
zvedavo zro v najbučnejše vrtove,
in plodna njiva, z znojem posvečena,
iz krajev tujih kliče vse sinove.

V mirnem kotu tiha je vasica
s cerkvico ljubko z zvonom v njej donečim,
mehko obkroža vinska jo gorica
z bogastvom svojim, v blesku dni zorečim.

V objemu močnem velikanov snežnih
boječe stiskajo se strehe hiš vabljivih,
kjer govorijo ljudje v besedah nežnih
o čudežnih lepotah, neminljivih.

Kapelice, stoječe na križiščih,
vrtov zelenje in prijazna lica,
radost v proščenjih, svojih zatočiščih —
vse skupaj to slovenska je vasica.

Zob za zob

Krčmar Štefuc je opazil že dalj časa, da mu nekdo prazni steklenico brinovca, ki je stala vedno na omarici pri prodajalni mizi. Štiri stalne goste je imel na sumu. Mesarja Figovca, nizkega, čokatega možička z rdečimi, zalitimi lici; neskončno dolgega, tršatega poštarja Lovca; brkatega čevljarja Smolca in mežnarja Klobaso. Posebno zadnjega izmed četvorice, ki je večer za večerom nabijala karte in reševala svetovne ter lokalne dogodke. Že samo rdeč nos je jasno pričal, »da je to vinski brat, ki pije ga rad.«

Ko se je nekega večera pripotil iz kleti obložen s sifonskima steklenicama in je opazil, da se je gladina brinovca znova znižala za več centimetrov pod črto, ki si jo je skrivaj zaznamoval že dalj časa, je sklenil dati neznanemu oboževalcu njegovega dvakrat žganega, izdatno lekcijskega.

Še tisti večer je steklenico zamenjal z drugo iste velikosti, v kateri pa je bil — petrolej. Nato je skrit za vrati opazoval učinek zamenjave. Oni štirje so pri svoji mizi pravkar klicali »kralja«. Čim pa je Štefuc zaloputnil vrata za sabo, je mežnar odvrnil karte, proti svoji navadi pozabil pogledati za vrata, skočil k omarici, zagrabil steklenico, odčepnil in nastavil. Vse je napravil z neverjetno naglico. Ko je že nekaj časa tekla tekočina v nenasično žrelo, je obraz, na katerem je ležal srečen nasmeh, dobil popolnoma nasproten izraz. Neizrečeno presenečenje in stud se je zrcalil na njem. Izpljunil je ostanek ter brez besed planil na cesto. Čez dobre pol ure se je vrnil smrtno bled. Štefuc ga je že čakal s kozarčkom v roki. »Na, pij, zdaj si ga pa res potreben!« mu je dejal. Prositi se Klobasa ni dal nikdar. V trenutku ga je zvrnil, nato pa dejal smejočemu se Štefucu: »Čakaj, to ti pa povrnem!«

Naslednje dni so izginili Štefucu po vrsti hlače, suknja, čevlji, navsezadnje še celo kravata. Klet je, se pridušal, sumničl cigane, ki so se mudili v vasi, stiskal pesti v ohnemogli jezi, divjal po hiši ter nahrulil vsakega domačina, ki mu je prišel blizu.

Medtem pa je Klobasa, Mezgec so ga tudi klicali, uresničeval svoj načrt. S stropa v stranski sobici je visela naga-

čena krčmarjeva izginula obleka. Veliko truda je vložil v delo, da je postal slamat možič čim bolj podoben Štefucu. Trebuh, ogromna pleča, posebno pa glava mu je delala preglavice. V nedeljo se je sklenil maščevati. Soboto pa je določil za generalko. Slamnatega Štefuca je posadil na stol za mizo, predenj je postavil kozarček, nato pa poklical Smolca. Le-ta je prišel kaj rad; vedel je, da mežnarjevo vino, čeprav nabrano po zbircah, ni kar tako. »Oho, kaj, god obhajaš?« je vprašal mežnarja, ko je opazil pri mizi krčmarja, »ali je pa Štefucu vina zmanjkalo!« je podražil še tega.

»Štefuc« se ni niti ganil. »Ja, šmenta, kaj ti...« sredi stavka se je prekinil in bušil v krohot. Koruzni brki so mu povedali vse. »Mezgec, ta se ti je pa res posrečil...« Mežnar mu je pomežiknil, nato pa mu je razodel svoj načrt.

Zvečer je Štefuc oba pogrešal. »Pa ne, da bi se spuntala,« je premišljeval, »že ves teden ju redkokdaj vidim!« Sobota je bila, ljudi pa toliko, da je kmalu pozabil nanju. Medtem sta se Smolec in mežnar trudila z dokaj težkim možicem med vejami velikega hrasta ob glavni poti. Prvi navajen šila, drugi zvonov in orgel sta ga komaj in komaj privezala na vejo. Vsa srečna sta opazovala »Štefuca«, ki je nihal in se sukal v lahnem vetriču. V gostilni so peli. Močan gostilničarjev bas se je jasno razložil od drugih. — »Oja,

zmiraj vesel, vesel
ooja...«

»Boš ti vraga vesel!« je prerokoval mežnar. »Mu že pokažem, kaj se pravi s smrdljivcem mešetariti!«

Drugo jutro na vse zgodaj. »Ljudje, pomagajte, pomagajte! Štefuc se je obesil!« Stara Korenka, ki je šla k zornicam, je prva opazila nesrečneža ter zbudila kmalu vso vas. Pod kostanjem se je gnetlo ljudi, samo nesrečnega Štefuca ni bilo med njimi. Včerašnje tekanje sem in tja ga je pošteno utrudilo. Komaj nekaj ur je še spal in niti slutil ni, koliko ljudi ga pomiluje.

»Revež, kaj je vendar mislil?«

»Tak gospodar, pa si stori konec!«

»Včeraš še tako vesel, danes pa...!«

JUTROVČKI

PIŠEJO ...

Dragi stric Matie! Danes ti bom napisal nekaj o poklicu, ki se mi zdi najtežji. Izmed vseh tisočih poklicev je najbrž najtežji poklic matere. Mnogo Jutrovčkov se bo začudilo, da imam ta poklic za najtežjega, toda mnogo mi jih bo tudi potrdilo, da je res tako. Ako pomislim, koliko skrbi ima mati, da preživi kopico otrok, da jih lepo obleče, vsak dan nasiti itd., in to velikokrat, ko je sama lačna in na pol oblečena, jo je res treba občudovati, s kakšno ljubeznijo in požrtvovalnostjo opravlja vse to.

Mnoge matere morajo same skrbeti za zasužek, kajti njih može so ali brezposelni ali pijanci, ali pa so vdove. Mati je tista ki mora biti vedno vsem članom družine na razpolago, biti mora vedno vesela in družabna. Kolikokrat je žalostna, potrta, toda pokazati mora lep obraz, medtem ko ji duša trpi v nemi bolesi. Mnogokrat sem opazoval matere, mislil sem in mislil, toda končno sem le ugotovil, da je poklic matere najtežji, posebno pa poklic matere, ki ima mnogo otrok.

Mnogo pozdravov od Tvojega prijatelja

Krajnca Ivana, učenca

I. razr. mešč. šole v Celju.

Kako sta se kužek in muca sprla. To je bilo še takrat, ko sta kužek in muca živela ko sestra in brat. Nikoli se nista kregala, nikoli ne prepirala, ampak se rada imela in srečno skupaj živela.

Nekega dne, ko je šel kužek na lov, je ukazal mucu, naj zaneti ogenj v ognjišču. Kužek odide na lov, muca pa gre pripravljat ognjišče. Ko je zanetila ogenj, ni opazila poleg ognjišča kosa pločevine, ki se je medtem močno segrela. Ko pride kužek domov, stopi nevede na pločevino in se močno opeče. Kužek, ves razjarjen, hoče skočiti na mucu, a muca mu pobegne na drevo. — Lepo Vas pozdravlja

Kralj Anton

Jugočeška 46, Kranj.

Mačka in pes. Mačka je šla po vasi, da bi si jo ogledala. Na sredi ceste, ki je vodila skozi vas, jo sreča pes. Mačka ga ugleda. Ko vidi, da je njen sovražnik, zbeži. Ko pes to vidi, teče za njo in laja. Na srečo je bilo ob cesti polno telefonskih drogov. Mačka hitro spleza na enega izmed njih. Pes pa, ki ni znal plezati, ostane spodaj. Mačka je na telefonskem drogu pihala in mijavkala, pes pa spodaj lajal,

ker je bil jezen, da mu je sovražnica pred nosom ušla. Tako sta se dalje časa drug drugega sovražno gledala, dokler se je končno le pes naveličal in šel svojo pot. Tudi mačka je splezala z droga, ko je videla, da je nevarnost minula, ter šla v nasprotno smer.

Tošo Homan, dijak
Trbovlje I, Loke 90.

Dragi stric Matie! Tudi jaz želim odgovoriti na Tvoj novi natečaj: »Kaj bi rada postala, ko bom velika?«

Moja želja je, postati učiteljica, da bi vzgajala male otročičke. Učila bi jih ljubiti našega mladega kralja in lepo domovino Jugoslavijo, ki je tako polna krasot. Tu se lesketajo ob sončnem svitu vrhovi planin. Tam žuborijo med skalami skriti potoki. V globokih sencah naših gozdov žvrgolijo ljubke ptičice. Tam v sončni daljavi pa kraljuje naš sinji Jadran. Za osnovo vsega mojega dela bi mi služile zadnje besede našega blagopokojnega viteškega kralja Aleksandra I. Zedinitelja: »Čuvajte Jugoslavijo!«

Krepki »Zdravo«, ljubi striček!

Habjan Danica, učenka
IV. razr. osn. šole, Ljubljana,
Robbova ulica 25.

Dragi stric Matie! Spet se oglašim v Tvojem koticu. Odgovorim Ti na novi natečaj. Ko bom velika, postanem učiteljica. Tako želi moja mamica, učiti se moram pridno, da ustrežem njeni želji. Veš, striček, jaz bi bila rajši kuharica v kakšnem velikem hotelu. Lepo Te pozdravlja

Nevica Ribarič, učenka
IV. razr. v Senožečah (Ital.)

Ljuba Nevica! Mamica Ti gotovo le dobro želi, zato je prav, da jo ubogaš. Hotelske kuharice imajo težko življenje. Pomisli, kako hudo je poleti stati za štedilnikom! Gotovo spadaš med sladkosnedke in misliš, da hotelske kuharice pojedjo mnogo dobrih reči, sladkega peciva in čokoladnih tort. Pa ni res tako. Vse te dobre reči pojedjo hotelski gostje! V življenju je že tako, da ni vse zlato, kar se svetli. Pri srčno Te pozdravlja Tvoj stari

stric Matie.

Dragi stric Matie! Najzanimivejši poklic se mi zdi poklic raziskovalca morskih globin. Tak raziskovalec odkrije vse mogoče reči, o katerih se nam še sanjalo ni. Z velikim zanimanjem sem brala v zadnji številki »Mladega Jutra« članek »Življenje na morskem dnu« in si dolgo ogledovala

slike čudovitih bitij, ki so jih odkrili v morskih globinah. Lepo Te pozdravlja

**Danica Prinčič, učenka
osn. šole, Zabukovje pri Sevnici.**

Dragi stric Matic! Prvikrat se oglašam v Tvojem listu. Ko bom velika, bi rada postala učiteljica. Bojim se pa, da bi me službena potreba vodila po svetu kot je že mojega ateka, ki je tudi učitelj. Kako preživljam počitnice? Midva z bratcem sva na počitnicah na Bizeljskem pri stari mami. Najraje se igram ob bližnjem potoku. V kopalni kadi se voziva po vodi. Krmariva s palicama. Tudi s papirnatimi ladjicami si delava kratak čas. Prosim ne zavrzi mojega poročila. Če ga boš objavil, bom drugič pisala še več. Zdravo!

Knapič Cvetka, uč. III. b r. osnovne šole v Šmarju pri Jelšah.

Dragi stric Matic! Mnogo let je že minilo odkar sta pes in muca največja sovražnika in nasprotnika, kar traja še danes. Nekega dne, ko sta muca in pesek dobila kosilo, se je psiček zopet razjezil na mucu. Seveda iz nič ni nič. Muca je dobila več mesa kakor on, pa se ti on razjezi in jo ubere za njo, ki je že nesla svoje kosilce. Ko ga zagleda, se vstraši, spusti meso ter se poda v beg. On pa ne bodi len še za njo. Divjala sta po trati, po gozdu, po cesti, ampak je bilo vse zaman, ni je dobil. Potem se še enkrat močno pože ne, ali ona po sreči skoči na telegrafski drog in mu zopet uide. Psiček ves zadihan pogleda gor, in to zelo žalostno, a ona v smehu odgovori »Kaj mi moreš sedaj??«

Čakal jo je še en čas, potem se pa ves jezen vrnil domov...

Fanika Hanžek, dijakinja, Rajhenburg 32.

Dragi stric Matic! Ker je moj zadnji dopis prišel prepozno v Tvoje roke, Ti hočem danes napisati nekaj o Tvojem zadnjem vprašanju, in sicer: Kaj bi najraje postala? Mnogo je poklicev na svetu, zato je res hudo izbirati in človek si tudi mnogokrat premisli predno postane tisto, kar si želi. Moja velika želja je postati bolniška sestra. Kako rada bi obvezovala bolnikom rane in bi jih lepo tolažila in jim pomagala prenašati bolečine. Stregla bi jim kolikor bi mogla, posebno z otro-

ki in starčki bi imela mnogo usmiljenja. Večkrat sem bila že sama v bolnici in dobro vem, kako se mi je dobro zdelo, če me je sestra pobožala ali mi rekla kakšno prijazno besedo. Pa tudi v slučaju vojne bi rada bila na fronti, da bi dajala vojakom poguma, ranjenec bi tolažila in jim z vso skrbnostjo obvezovala rane. Vem, da ni to eden najlepših poklicev, toda ravno v tem poklicu lahko izkažemo ljubezen svoji lepi domovini. Hvala Bogu, dovolj ima naša domovina strežnic in bolniških sester, toda želela bi, da bi jih imela še več požrtvovalnih in pripravljenih ustreči potrebam naše države. Postati hočem bolniška sestra, biti hočem zavедna, potrpežljiva in usmiljena, da bom res za korist svoji lepi domovini. Jugoslaviji v času vojne. Mnogo pozdravov od Tvoje mlade Sokolice

Zvonke Krajnc, uč. IV. razr. osnovne šole v Celju.

Dragi stric Matic! Pošiljam Ti besedilo k sliki v »Mladem Jutru«: Lepa poletna nedelja je. Sonce je že visoko na nebu. Po cestah ni tiste živahnosti, ki vlada vsak drug dan. Gospodov dan, je dan počitka. Ljudje se morajo spočiti, da bodo naslednji teden spet lahko opravljali svoje dolžnosti.

Mlada, prijazna mačka se je zbudila. Lepo se je umila, potem pa je šla počasi po cesti. Ptički, ki so sedeli po žicah, so ji žvižgali in marsikdo se je z dopadenjem ozrl nanjo. Bila je zato ponosna na svojo lepoto. Šla je z glavo pokonci kar po sredi ceste.

Na drugi strani ceste je gledal nanjo lep, velik pes. Bil je že v tistih letih, ko je začel spoznavati lepoto. Mačka pa je bila lepa, kako da mu ne bi ugajala? Toda ko ga je muca zagledala, je takoj pozabila na svojo lepoto in na svojo ponosno hojo, kajti zaslutila je nevarnost. Stekla je k prvemu drogu, ki je stal ob cesti in splezala nanj »Zakaj neki,« si je mislil pes. »Ali nisem dovolj lep zanjo?« Dvignil je ušesa pokonci, si obrisal gobček, potem pa stopil s sigurnim korakom čez cesto, da bi ogovoril lepo mačkico. Toda, kje je ta že bila! Prav na vrhu droga je slonela in gledala svojega oboževalca, ki ni mogel do nje. »Hov, hov« je zalajal prijazno. Toda mačka ni hotela razumeti

njegovih vzklikov pod drogom. Ošabno je sedela še naprej, dočim je ubogi pes stal na cesti in prosil za njeno ljubezen. »Hov, nisem te mislil napašti, zakaj si mi ušla, hov, hov«, ji je tožil. Ko pa ni nič dosegel, je moral žalostno oditi.

Je že tako na svetu, da se mačka psa boji, pa če bi se ji bližal s še tako dobrimi nameni. Zdravo.

T. Teržan, dijakinja, Petrovče pri Celju.

Listnica uredništva

D. P. v Z. pri S.: Hvala za pesmici, ki si nam jih poslala. Obe sta pristrčni, vendar oblikovno premalo oglašeni za tisk. Pisemce pa objavimo čimprej.

★

G. M., Lj.: Lepo se Vam zahvaljujemo za Vašo pozornost. Medtem sta dijakinja že prejeli nevezane številke lanskega letnika. Shranili smo si Vaš naslov, in če prilika nanese, da lahko komu ustrezemo, se bomo spomnili Vaše ljubeznive ponudbe.

★

V. F., dijak: Rokopis smo prejeli. Nagrado Ti pošljemo še ta teden.

»Lisica in veverica.« Zgodblca bi bila prav čedna, le med sredino in koncem ni prave zveze. Lisica bi morala veverico pre-

liščiti. Polzkuš si izmisliti učinkovitejši konec!

★

Postojnski: Pesem »Slovenska vas« sem Vam malce popravil, morda ne v vsem po Vašem okusu, vendar tako, da bo mogla iziti. Pomnite tole: 1.) Najvišja zapoved vsakega pisanja je jasnost. Tudi v pesmi. Pesnik naj torej drži vtis, ki ga želi izzvati v bralcu, kolikor mogoče vkup, t. j. pazi naj, da mu slika ne razpade v posameznosti, ki jih potem slučaj zanaša v ospredje. 2.) Tudi v pesmi mora biti jezik slovniško pravilen. Nobena beseda ni dopustna samo zato, ker se rima, ali ker vobče lepo zveni. Najprej mora biti pravilna in posredovati jasno, smiselno predstavo. S tem merim posebno na 2. in 4. vrstico tretje kitice: v 2. ste imeli »z zvonom donečem, 3. pa je bila vobče nerazumljiva. 3.) Kakor vidite v narodni pesmi in v delih naših velikih pesnikov, slovenščina ni naklonjena prepotratni rabi deležnikov. V drugih jezikih je drugače, kajti vsak jezik ima svojo lastno pot do lepote. Vztrajajte in zaupajte! »Pogumnim sreča pomaga.« so rekali stari Latinci. — Lepo Vas pozdravlja

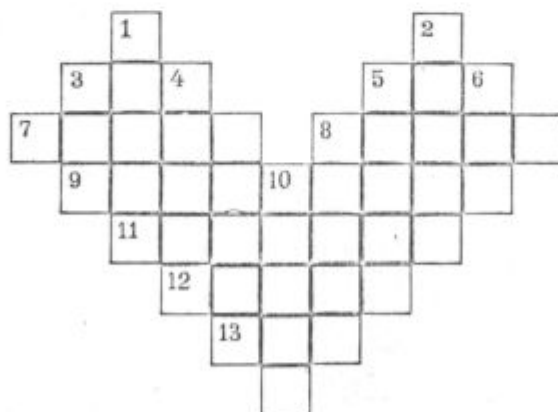
stric Matic.

Rešitev križanke

Vodoravno: 3. sekira, 6. lama, 7. koleda.

Navpično: 1. pelod, 2. brada, 4. kal, 5. ime.

Križanka

Vodoravno: 3. tekočinska posoda, 5. zemlja, 7. moško krstno ime, 8. mladič domače živali, 9. mesto v dravski banoVINI, 11. slovenski jezikoslovec, 12. uje-da, 13. uničevalka železa.

Navpično: 1. neuspeh, 2. kamnoseško, mizarsko orodje, 3. sorodnik, 4. dajatev, 5. angleški dominion, 6. mesto v Finski, 10. pravni posel.